

[Gustav Pedersen.]

I det uheldige Lovkompleks, som vi var nødt til at gennemføre i Forbindelse med Omsætningsafgiften, var der et lille Lyspunkt, nemlig de saakaldte Tøjkort. Meningen med dem var jo, at der ikke skulde betales Skat af Tøj til Børn. Imidlertid eftergav disse Tøjkort for de daarligst stillede noget mere end det, der kunde regnes med at de betalte i Skat. Hvis jeg maa tage et Eksempel: En Familie med fire Børn fik 100 Kr. i Tøjkort, nemlig 4 Gange 25 Kr. Det betød Skat af et Beløb paa 1 000 Kr. Selv om nu 4 Børn, ikke mindst med de Priser og den Kvalitet, der var i Beklædningsvarer i de senere Aar, sagtens havde Brug for Tøj til et samlet Beløb af 1 000 Kr., var der i hvert Fald adskillige af disse Familier, der ikke havde Raad til at købe for 1 000 Kr. Tøj til 4 Børn. De fik altsaa et lille Overskud paa disse Kort. Der er ingen Tvivl om, at Beklædningsituationen baade prismæssigt og paa anden Maade vil være vanskelig endnu i lang Tid, og derfor henstiller jeg til den højtærede Socialminister, at han undersøger, om der under en eller anden Form er en Mulighed for at give Erstatning, i hvert Fald til de mindrebemidlede, for det Tab, de kommer ud for derved, at de mister denne Fortjeneste, lidt større eller lidt mindre, som en Del af dem havde paa Tøjkortene.

Desuden kunde der maaske være Grund til ogsaa at tage Spørgsmaalet om Aldersgrænsen paa 15 Aar op til Behandling, idet man ikke maa glemme, at der ogsaa i mindrebemidlede Familier er Børn over 15 Aar, der overhovedet ikke tjener noget eller tjener saa lidt, at Tøjspørgsmaalet i høj Grad er brændende. Det ligger ganske vist uden for selve det foreliggende Lovforslag, men jeg gør opmærksom paa den Kalamitet, der visse Steder opstaar ved den foreslaaede Ændring i Loven, og henstiller som sagt til den højtærede Socialminister at tage dette Spørgsmaal op til særlig Behandling.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Aksel Møller: Den højtærede Finansminister er aabenbart Tilhænger af den Opfattelse, at godt begyndt er halvt fuldendt. I alt Fald er Forslaget om Ophævelse af „den onde Skat“ paa Omsætning af Manufakturvarer en Gestus, der svarer til den Følelse af Befrielse, som i disse Dage gaar over Landet. I denne Glædesstemning vil ogsaa mit Parti gerne deltage. Ogsaa for

os stod Tøjskatten som en ubehagelig Udvekst paa vort Skattesystem, og vi har intet Ønske om at bevare den en Dag længere, end Regeringen anser for nødvendigt.

Vor principielle Opfattelse af indirekte Skatters Berettigelse som Supplement til den direkte Beskatning tager, saadan som jeg ved tidligere Lejlighed har sagt det fra denne Talerstol, Sigte paa Varer af nydelsmæssig eller luksuspræget Karakter. Tøjskatten kunde, i alt Fald i den Form, vi her har kendt den, kun for enkelte Beklædningsstykkers Vedkommende og for et ganske særligt Forbrug kaldes en Luksusskat. I sine Virkninger var den en Skat paa et uomgængelig nødvendigt Forbrug, og det maa hilses med Tilfredshed, at dens Dage nu er talte.

Den højtærede Finansministers Motivering for at give Afkald paa en Indtægt paa ca. 50 Mill. Kr. for indeværende Finansaar lød paa, at Loven havde været specielt begrundet i Krigssituationen, og at Skattens Bortfald vilde føre til en Forøgelse af Befolkningens Købeevne, og dermed af Real lønnen. Hvad angaar det sidste Punkt vil ingen Indvending møde Ministeren her i Tinget. En Forhøjelse af Real lønnen gennem en Slags Prisfald fremkaldt ved skatte tekniske Hjælpemidler er en ganske naturlig Udvej at vælge for den Regering, som tager Ordet i denne Situation. De Forskydninger, som Krigen har ført med sig i Indkomstfordelingen, er et socialt og politisk Problem, der utvivlsomt vil komme til at lægge Beslag paa endnu mange Timer til Overvejelser og Beslutninger, før der bliver Ro derom.

Den højtærede Minister henviste endvidere til, at Manufakturskatten i sin Tid blev begrundet med Krigssituationen — Situationen i Marts 1940, for Loven er jo en Lov, der er ældre end Besættelsen —, men denne var i pengepolitisk og fiskal Henseende paa et vist Omraade ganske forskellig fra den, som forefindes nu. Den Gang fattedes Riget Penge. De direkte Skatter var netop blevet forhøjet efter en herhjemme ukendt Maalestok. Pengemarkedet laa stramt, og Inflationsfaren begyndte at optage Sindene, Importen var paa Vej nedad, derom vidnede ikke blot Tallene i Handelsstatistikken, men ogsaa de syv frygtelige Skibsforlis, der i Paaskedagene 1940, faa Dage før Lovens Vedtagelse, ramte den danske Handelsmarine.

Finansministeren, som i Dag er den høje Regerings Chef, kunde dengang med Rette opfordre os alle til at tage Reb i Sejlene og forlige os med den Forbrugsindskrænkning,